

ГОРКА ГОРЧИЦА

Вѣтрове и бури виятъ
и снѣгътъ вали, вали . . .
По гори
и планини
вълци гладни, безпощадни
скитатъ се по цѣли дни.

Кой сега въ нощта върви?
Кой се спира безъ надежда
и страховито се оглежда?
Въ полумрака
кой проплака?
Кой въ нощта върви, върви? . . .

Горка, горката Горчица
мъничката хубавица
е въ гората за дърва.
Самъ-сама и безъ закрила
горката се е затирила.
Кой ще ѝ покаже пжтъ?
Тя върви, върви, върви. . .
и сълзи
по очитѣ ѝ блестятъ.

И снѣжинкитѣ цѣлуватъ
розовитѣ ѝ страни,
като луди пеперуди
предъ очитѣ ѝ лудуватъ;
кичатъ нейнитѣ клепачи
и ѝ шепнатъ не плачи!
Ала горкото сираче
въ бурята едвамъ върви.

Буря клонитѣ събаря,
буря иде и реве,
впрѣгнала като коне
вълци въ своята колесница.
Въвъ ржката ѝ орлица
иска съ клонѣ да изкълве
твойто мъничко сърдце,
— Горка, горката Горчица
Бѣгай, бѣгай! — Но кжде?

Тя се свива до джбъ стари,
слага въ скута си глава,
гледа — бурята сърдита
чупи клони и помита
стогодишната гора.

Горка, горката Горчица
трѣпне отъ незнаенъ страхъ,
кждравитѣ ѝ клепачи
се затварятъ.
Тя не плаче,
тя усѣща ласка мила,
въ скута си глава свива
и заспива.

И предъ нея се разтваря
веселъ и усмихнатъ пжтъ,
и отсрѣща бързо иде
своето дете да види
една слънчева жена.
Тя го взима на ржце.
— Мамо, ти си тѣй добра, —
шепне горкото дете.